

Ztratilo se slůně Pohádka 8D

V daleké Africe žila byla zvířátka. Krokodýl, Slon, Žirafa, Opičák a Slůně. Spolu si hráli a dováděli celé dny. Slon s Krokodýlem po sobě stříkali vodu, Opičák s Žirafou se škádli ve větvích a Slůně je všechny celé dny zlobilo. Nebo si hráli na honěnou a škatule škatule hejbejte se. Bylo jim spolu moc hezky. V Africe, tak jako všude ve světě nejsou jen hodní lidé, ale také lidé zlí. Jedněm takovým lidem se říká pytláci. Představte si děti - pytláci chytají zvířátka. Potom je buď prodávají do cirkusů, a nebo je rovnou zabijí pro trofeje. Trofej je třeba kožešina, nebo sloní kel.

Jednoho dne si spolu zvířátka zase hrála, když vtom je přepadli pytláci a začali zvířátka chytat. Zvířátka se polekala a rozprchla se na všechny strany. Ještě že si často hráli na honěnou!!! Zvířátka proto měla lepší kondici (byla rychlejší) než pytláci a tak všechna šťastně utekla. Ale ztratila se. Kamarádi se nemohli najít. Nejsmutnější bylo Slůně. Bylo ještě malé a po kamarádech se mu stýskalo.

Chodilo Afrikou křížem rážem, až přišlo do vesnice, kde lidé hasili požár chatrče. Chatrč je dům, ve kterém bydlí lidé v Africe. Co myslíte děti, že Slůně udělalo? .....Ano správně!! Nabralo vodu do chobotu a ráz dva, chatrč uhasilo. Vesničané se mu chtěli nějak odměnit a tak se Slůně zeptali, co by pro ně mohli udělat. "Hledám svoje kamarády, Krokodýla, Žirafu, Slona a Opičáka. Viděli jste je tu někde?" A vesničané se začali usmívat a řekli: "Ano, ano, byli tady před pár dny. Hráli si s námi a dováděli a trochu nám i pomohli. Krokodýl nám nachytl ryby v řece. Slon pomohl opravit ohradu. Žirafa otrhala naše ovocné stromy a Opičák nám nanosil banány. Říkali že utíkají před pytláky do Evropy".

"Do Evropy?", leklo se slůně "Kde to je?". "To je země za mořem. Musíš jít na sever podél řeky Nil až do Egypta. Tam uvidíš pyramidy. U nich zahneš doleva a přijdeš do přístavu. Snad Tě někdo sveze přes moře do Evropy." Slůně se zaradovalo a vydalo se na cestu. Nil je děti nejdelší řeka v Africe. Malé slůně šlo dlouho a dlouho a aby mu nebylo smutno, zpívalo si písničku. Možná ji znáte...

Na tisíce mil
teče řeka Nil,
a v té řece
bydlel přece
Nilský krokodýl...

A tak po mnoha a mnoha týdnech došlo až k pyramidám a vědělo, že je v Egyptě. Zahlo do leva a k večeru přišlo do přístavu. V přístavu kotvily velké lodě. Některé měly spousty plachet - to byly plachetnice a jachty. A některé měly komíny - to byly parníky. Všude kolem poletovali rackové a prali se o to, co jim lidé hodili. Slůně si lehlo na sluncem vydráté molo a pozorovalo zapadající slunce. Ale nevydrželo to dlouho děti. Bylo tak ucpřtané, a unahané, že usnulo.

Ráno se probudilo velikým křikem. Vyskočilo na nohy a začalo se rozhlížet, co se to děje. Představte si děti, že se polámal jeřáb, který nakládal na parníky a plachetnice náklad. Dělníci na něj naložili moc těžký náklad a staříčkový motor se zadřel a rozbil se. Lidé stáli kolem a nevěděli co si počít. Museli nakládat lodě, protože lodě jezdí taky na čas - podle jízdního řádu. Vozí dětem do Evropy ovoce, třeba banány a kokosové ořechy. A ovoce se musí naložit včas, aby se po cestě nezkazilo. Kdyby to dělníci nestihli, nedostali by výplatu a nemohli svým dětem koupit jídlo, šaty a další potřebné věci. A teď byli bez jeřábu. Naše slůně po chvíli pochopilo co se stalo. Přišlo k jeřábu a zkusilo zatahat za lano. Samo bylo překvapené, jakou má sílu. Víte děti, ono se řekne slůně...sloní děťátko ale síly má jako šest pořádných chlapů!!! Dělníci se zaradovali a začali nosili bedny, balíky a sudy, které bylo potřeba naložit. Společně tak pracovali celý den, až naložili všechny lodě. Mezitím přijel i mechanik a opravil jeřáb. Večer se dělníci sešli kolem Slůněte. Každý ho pohladil a poděkoval mu. "Moc si nám pomohlo Slůně. Jak Ti můžeme pomoci my?" Zeptali se ho dělníci. "Potřebuji se dostat do Evropy za svými kamarády. Ale nevím jak se dostat na loď, která tam pluje." Dělníci se usmáli a řekli: "Celý den si nám pomáhalo - my ti cestu zařídíme!" A opravdu děti. Za chvíli už naše slůně stoupalo na palubu krásného parníku s červenými komíny. Ale nastoupalo po schůdkách jako lidé - to by se schůdky polámaly. To starý jeřáb ukázal slůněti i dělníkům že má ještě sílu a nepatří do starého železa! "Ahoobj" zavolalo slůně na dělníky. "Ahoobj" zavolali dělníci na slůně.

Cestou po moři si Slůně odpočinulo. Vždyť ušlo podél řeky Nill celých tisíc mil!!! Za několik dní zakotvil parník ve velikém Evropském přístavu. Jeřábem se nechalo spustit na břeh. Poděkovalo námořníkům za hezkou plavbu a vydalo se na další cestu. Bezradně bloumalo přístavním městem a nevědělo, kterým směrem odešli jeho kamarádi. Najednou se zastavilo. Před sebou uvidělo domeček s velkou zahradou ze které se ozýval smích a radostný křik spousty dětí. Ano děti - byla to mateřská školka! Slůně přišlo až k plotu a nakouklo dovnitř. Ke své veliké radosti tam uvidělo kamaráda krokodýla. Stál na zemi na všech čtyřech a střídavě krčil přední a zadní nohy, takže se houpal jako houpačka. A představte si děti - houvalo se na něm osm dětí na jednou!!! To vám byla švanda!!! Krokodýl byl moc šťastný a tak se do hry zabral, že chvíli neslyšel, že na něj někdo volá. Slůně muselo zatroubit na chobot, aby si ho krokodýl všimnul. To vám bylo radosti, když se ti dva objali!!! Celý den si hráli s dětmi a večer si vyprávěli, co zažili cestou do Evropy. "Kde jsou ostatní?" zeptalo se

Slůně. “Ostatní šli dál”. Řekl krokodýl a usmál se. “Všichni bychom se sem nevešli, tak jsme se rozloučili a já tu zůstal s dětmi. Je to asi měsíc, co odešli hledat další školy a školky, kdy by mohli dělat radost dětem.” “Aha” řeklo slůně. “A kudy šli?” “Vidíš támhle tu řeku? Tak to je Dunaj. Teče skoro celou Evropou. Jdi podél té řeky dál.”

Slůně poděkovalo krokodýlovi. Rozloučilo se s ním a vydalo se na cestu. Řeka Dunaj je silná a mohutná. Pluje po ní mnoho lodí. Aby Slůněti cesta rychle ubíhala, zpívalo si.

Kolem Dunaje
cesta dlouhá je
po té cestě
vsí i v městě
jedno Slůně jde.

Jedno Slůně jde
hledá přátele,
hledá domov
s kupou dětí
zpívá vesele.

A tak došlo až do země, které se říká Maďarsko. Přišlo až do veliké vesnice, v které byl park, kde se mohli lidé procházet bez obav, že je přejede auto. Uprostřed toho parku bylo dětské hřiště. A v něm ....to by jste děti neuhodly!!! Stál kamarád Slon s kamarádkou Žirafou! Drželi mezi sebou tyč, na které byly houpačky, a na nich dováděli děti. Další lozili po slonovi jako mravenci po mraveništi! A všichni si hráli a radovali se! Slon s Žirafou byli tak zabraní do hry, že si ani nevšimli, že na ně nekdo volá. Slůně muselo zase zatroubit na chobot! To vám bylo radosti, když se ti tři objali!!! Celý den si hráli s dětmi a večer si vyprávěli, co zažili cestou do Evropy. “Kde je opičák?” zeptalo se Slůně. “Opičák šel dál”. Řekl krokodýl a usmál se. “Všichni bychom se sem nevešli, tak jsme se rozloučili a my tu zůstali s dětmi.” “Aha, a kam šel?” “Šel pořád podle řeky Dunaj, až k místu, kde se do něj vlévá řeka Morava” Vydej se za ním a pozdravuj ho od nás. Třeba se jednou sejdem na hřišti, kde bude dost místa pro nás pro všechny!”

Slůně poděkovalo Žirafě a slonovi. Rozloučilo se s nimi a vydalo se na další cestu. Prošlo zemí, které se říká Slovensko a došlo až k nám - na Moravu. Morava je děti nejen část země, ve které žijeme, ale také se tak jmenuje řeka, která Moravou protéká. Naše slůně se vydalo podél této řeky, až přišlo k místu, kde se do ní vlévá řeka Svatka. Chvilí přešlapovalo na břehu a nevědělo kam dál. Už ho bolely nohy a bylo mooc unavené. Najednou si všimlo, že kousek dál je cesta na které

stojí nákladní auto. Na autě byly naloženy krásné barevné plastové desky. Auto mělo polámané kolo. Šofér stál smutně u něj a nevěděl, co si má počít. Polámal se mu totiž hever. To je takové zařízení, kterým se dá zvednout i to nejtěžší auto. Slůně přišlo za šoférem a řeklo: "Ustup stranou!" a nadzvedlo nákladní auto. Šofér hned odmontoval polámané kolo a nasadil nové. Slůně potom auto zase postavilo a odfouklo si: "Uff - to byla tíha!" "No to máš pravdu! Sám jsem to ani nezkoušel! Moc si mi pomohlo Slůně. Jak můžu pomoci já Tobě?" "Hledám kamaráda Opičáka. V Africe nás od sebe rozehnali pytláci a je mi smutno po hraní a dovádění. Viděl si ho někde?" Šofér se usmál: "To víš že ano!" Viděl jsem ho na Kraví hoře! To je kopec uprostřed města, které se jmenuje Brno. Tam lidé z těchto krásných a barevných plastových desek vyrábějí ty nejkrásnější dětské prolézačky na světě. Tvůj kamarád opičák je tam s nimi. Vyprávěl jim o svých kamarádech, kteří zůstali v dalekých zemích. O Žirafě a Slonovi co stojí na obecním hřišti. O krokodýlovi ve školce. A ti lidé podle jeho vyprávění vyrobili nádherné prolézačky. Jestli chceš, svezu Tě k nim! Zrovna jim vezu další materiál."

Slůně nadšeně souhlasilo! Vyškrábalo se na korbu a cestou radostně troubilo: "Trrrráááááá" až se lidé lekali, že někde hoří. Za hodinku dojeli až do Brna na Kraví horu. Kde našli nejen Opičáka, ale i další nové kamarády Sašu a Richarda! Slůně jim vyprávělo o všem, co cestou prožilo a Saša s Richardem podle našeho Slůněte vyrobili krásné houpadlo. Podívejte se děti - je na obrázku. Chtěli by jste mít takové ve školce? Nebo na vašem hřišti? Chcete? Opravdu? Tak já vám povím, jak ho můžete získat! Stačí, když si všechny vezmete barvičky, papír a namalujete Slůně o Vánocích. Obrázek potom vyfotografujete a s nějakým dospělákem vložíte na naše internetové stránky. Tam budou obrázky dalších dětí z jiných školek, měst a obcí a lidé, kteří naše stránky navštíví budou hlasovat, který obrázek je nejhezčí. No, a děti, jejichž obrázek získá nejvíce hlasů, dostanou od nás houpadlo "Slůně" na hraní úplně zadarmo! No, tak na co ještě čekáte!? Barvičky, papír a trraaadáááá!!!

